

Klemen Jelinčič Boeta

Vesolje v očeh
vsake mačke

Pot in prst

Posadi prste v zemljo,
da v hrepenenju skoprnijo mostovi
kot pôt plahe polti
s potjo nad svodom
in besedami senic,
ki se na koži vrtijo
ob sencah lubja in rož
ob poti iz prsti
z urnim kazalcem za pot,
ki jo prsti iz rok izvalijo.

Oči vsake mačke

Morje je v očeh mačke,
širjave navznoter,
ki so enake potem med zvezdami,
ko se spneva s prihodnostjo
in vidiva, da je vse le sedanjost
v neštetih življenjih,
dokler spet nisva vesolje v očeh vsake mačke.

Ob pečeh

V hišah je moja roka
kot odpadlo listje se pomika
od enega obroča,
ki ga v vodi dela kamen,
do drugega med praznimi debli,
starim mahom,
ki ga nabiram ob pečeh,
da pogledam v oko
in morda tudi kaj vidim,
zapoje jelen
in dan svoje ure obrne.

Brinje

Globoko v zemlji,
tam je nekaj med kamni, neko vezivo,
ki se te prime z melodijo, ki jo poslušáš,
zvoki, ki se vklapljujejo v tvoje uho,
ti delajo prve povezave v možganih,
rastejo tam v prsti,
ko so trte ali jablane,
tam je brinje, sonce, luna in elementi,
da pot utrejo,
da svoje prste med moje v grmih položiš,
tam mojim glasovom v zboru vesolje črke zlaga,
da k potoku platno prinesem,
ptičji let preteklih obratov ohladim,
stopala okopam
in mah med prsti začutijo,
vrbo na novo spletejo.

Črta ob črti na črto

Veter se v pesku spozna,
črta ob črti na črto se riše
slika v podvozju,
ko se streme v vrano spremeni
in je pot v kaplji na slemenu,
oblak, sonce in tirnica med obema,
pesek ob stopalih,
večer in jutro,
preproga v mislih.

Dolina

Dolina in pot,
ptič, ki prinese rdeče pero,
oko, ki te na lastno spomni,
in pesek, po katerem lipa
svoje seme trosi za jutri
in še eno zoro za tem
tja za goro izza skale
ob rdečem peresu in misli,
da jo ob drevesih trosiš
kot prhke mestne kocke,
tonalit s praga ob vodnjaku treh rek
v žepu kot Ariadna
v milih krogih za hrib
na koncu labirinta,
ki sega med rute in kape
in ostroge s podvezo.

Vrane

Vrane v vrsti
se druga za drugo na ograjo postavljajo,
mene gledajo,
vse v eno stran strmijo,
ko se bližam,
da postanem in jih vprašam,
ali je jadro že čisto,
pa zaprhutajo in sestopijo na tla,
tik pod ograjo na mostu iz vrste stopijo,
skočijo na drugo stran k ograji na mostu,
da čez steklo zrejo vrane,
deset ali sedem ali trinajst njih,
gledajo čez steklo mene iz vrste,
da le stopim z jadrom v rokah,
na ograjo skočijo
in se spet v špalir tokrat na drugi strani postavijo,
da jaz ob njihovih perutih jadro razprem,
čez most končno stopim.